

העלון השבועי שלך

האורת שולח

❖ יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום ❖ קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 ❖ העורך בן צבי משה

info@ohrshalom.net הד"נ חברון – 19:14 מוצש"ק חברון – 20:17 <http://www.ohrshalom.net>

הזמנים הם לפי שיעון קיץ

נר ה' נשמת אדם העלון לעילוי נשמת

אקילוב לאו בן שלמה
בנדרסקי יעקב בןנחום
בנר פאני בת עמרם
ברנס סלמה בת סעייד
דניאל מאיר בן יוסף
זלמן פנינה בת אברהם
יעקבי ערגד בן עמנואל
מזרחי צמח בן אהרן
סמוכה עזרא בן אליע
עזיז פור אליהו בןחביב
מיכאל בן אהרון
ויקטוריה בת בכור
קלו רוזה בת שמואל
רדליך אהרן בת משה
רטיק אברהם בן אהרון
ריזברג יוסף בן נתן
שוורץ שלמה בן יוסף
שמיר אברהם בן ג'ורג'
שרגאי יעקב בן אברהם

ת.נ.צ.ב.ה

יש חדש

השיעור השבועי בפרשת
השבוע מתקיים בכל יום
חמישי בבית חב"ד בניני
400 בשעה 20:30 –
הציבור מוזמן

שיעור חדש

זוגיות ומשפחה בכל יום שני
בשעה 20:30
בבית חב"ד בניני 400

תרומות והקדשת העלון
לעילוי נשמה

ניתן לשלוח לבית המדרש
אור שלום ת.ד. 88 קרית
ארבע מיקוד 90100
חשבון בנק הדואר מספר
20033243

אמר האדמו"ר זיע"א בשם זקנו צבי אליעזר זצוק"ל, שבברכה זו נכללים שלש ברכות. זרע של קיימא מזון בריווח וחיים ארוכים.

ויש בברכה זו שאר הדברים הנצרכים לישראל שצריכים הם להודות עליהם, שהקב"ה מברך את עם ישראל בשלשת ברכות אלו, לכן אמר הקב"ה לישראל "יברכך" אני אברכך אתכם בבנים בני קיימא, "וישמרך" שלא ילמדו דרך רשע, מידות רעות והנהגות גויים וליצנות על ישראל, לשון הרע רכילות כעס וגאווה עד שנעשים חלילה לשונאי ישראל הכשר והישר.

וזה יכול להגיע למרות שהוא לא ילמד את בניו לאלו המכשולים, אלא כשהם רואים אצל אביהם מדות רעות כאלו אפילו מקצת דקצת, אזי הם לומדים ממנו בסיוע יצר הרע.

לכן הזהיר השי"ת, "וישמרך" בברכה זו של הבנים שנתן להם, כי על האב תלוי חטא הבנים, ככתוב [דברים י"א] "ולמדתם אותם בניכם לדבר בס" והכוונה בתורה ותפלה מצוות ומידות טובות ומעשים טובים, "בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומך".

וזה ההזהרה של ברכת הבנים והוא הדין כשברך הקב"ה את ישראל בברכת מזונא רווחי, הוי זהיר בממונך, שאל תלך בדרך אפילה של רשע שעוזבים את התורה והעבודה של הקב"ה ותהיה עסוק כל ימך בהבלי עולם הזה שהוא הבל וריק.

ועיקר מגמתך רק לקבל כבוד מבני אדם ולעשות לעצמך שם גדול אצל הזולת הן מיחיד והם מרבים, ומהרס בכך את דרך ישראל הקדוש לגמרי- ועוד, אם האב הולך בדרך רעה זו, אפילו במקצת אזי הבנים הולכים בדרך זו יותר ויותר חלילה.

וכך הוא בברכות החיים שברך הקב"ה שעליו נאמר גם "וישמרך" – היינו שיזהר שלא יעזוב ימים ושנים ואפילו שעות מספר כל ימי חייו בהבלים של העולם העשירה המגושם, אלא יקח לעצמו בכל יום ויום כמה שעות לעבוד את הבורא ב"ה, בתורה ובתפלה בשירה ושבח, מידות טובות ומעשים טובים, וזהו עד חצות היום.

ואחר כך יוכל לעסוק לצרכי פרנסה ככתוב "יברכך ה'" לכל פרט ופרט מישראל בברכה שלו לפי הנצרך לו, אז יתקיים "וישמרך".

"יברכך ה' וישמרך" –

יברכך כל בר ישראל הקדוש מאה ברכות בכל יום, הנכלל בהם כל התפלה של כל היום וכן שאר ברכות שבכל יום ויום, אז כל הברכות מגיעים עד ה' ב"ה, כלומר שיהיו כולם מקובלים לפני הקב"ה, אז תרד הארה מלמעלה מברכות אלו שמגיעים עד הקב"ה, ועל אלו אורות נאמו "וישמרך" כלומר שנשמרים אלו אורות של הברכות הבאים למטה, שלא יוכל לגשת להם שום חיצון לקחת מאיש הזה אלו ברכות שזוכר בהם". [בן ביתי]

מאורות היכל הברכה

"וכפר עליו מאשר חטא על הנפש" –

נזיר אלקים פריש מן דינא שמתירא שלא יגבר עליו היצר, ואז יקח ממנו גם הטוב תורה ומצוות, והוא "חטא על הנפש" שאם היה כבר כולו טוב, לא היה צריך לכל זה, והיה יכול לעבוד את הבורא ב"ה בכל אלה העניינים בקדושה גדולה, והוא גרע דינא של הנפש, שבאת לעולם הזה להעלות כל מדרגות התחתונות אל הקדושה, וזה יותר נח"ר לפניו יתברך, ומחמת שהרע גובר הוצרך לפרוש מכל וכל מסטרא דדינא, וחסא בזה על הנפש". [ה"ה דברים]

החידה השבועית

- א. מה הפירוש "והזיר לד' את ימי נזרו"?
- ב. כנגד מי נאמר בתורה להביא: פר אחד, איל אחד, כבש אחד?
- ג. "ואני אברכס" למי הכוונה?
- ד. משא של מי היה יותר קל, משא של בני מררי או של בני גרשון?

ברכת כהנים הינה ההקדמה לחנוכת המשכן, אע"פ שלכאורה הסדר היה שונה: קודם נבנה המשכן, ואח"כ נצטוונו על ברכת כהנים.

הפסוק "השמר לך פן תשכח את הדברים אשר ראו עיניך יום אשר עמדת לפני ה' אלקיך בחורב" מזהיר אותנו, לפי הרמב"ן, לבל נשכח את מעמד הר סיני. החשיבות שבזכירת מעמד זה היא, שאז נתקיים המפגש האינטימי בין ישראל לאלקים "פנים בפנים דבר ה' עמכם מתוך האש".

על מעמד זה דרשו חז"ל את הפסוק "ישקני מנשיקות פיהו" משל לתינוק שבא מביה"ס ומצא לאביו שאכל עוגה; ביקש פרוסה, ונתן לו. א"ל הבן: איני מבקש אלא ממה שבפיך. מגע ישיר זה מכונה "מאור פניך", בניגוד למצב של "הסתרת פנים", ועליו אנו מבקשים בתפילה: "ברכנו אבינו באור פניך".

כאמור, זכינו למאור פניו במעמד הר סיני. המשכו הוא במשכן, שהעיקר בו הוא הארון. "סוד המשכן הוא שיהיה הכבוד אשר שכן על הר סיני שוכן עליו בנסתר" (רמב"ן, פר' תרומה). הכרובים, שפניהם איש אל אחיו, הם הממשיכים את הקשר של פנים בפנים שבסיני. גם בעת שהיה המשכן מיטלטל במדבר, היו סימני החיבה שבין ישראל לאלוקיו נמשכים, שכן נפסק (רמב"ם הל' כלי מקדש): "בעת שמוליכין את הארון נושאין אותו פנים כנגד פנים". כל זאת כהמשך ל"פנים בפנים" שנתגלו בהר סיני.

משחרב בית מקדשנו, ממשיך מאור הפנים בבתי כנסיות, ששם מברכים הכהנים את ישראל "פנים כנגד פנים" מברכים את עמו ישראל באהבה, ואומרים: "יאר ה' פניו אליך", שבו דרשו חז"ל: זה מאור תורה. "הנה זה עומד אחר כתלנו" נדרש במדרש (שהש"ר) גם לסיני, וגם לבתי כנסיות ובתי מדרשות: "משגיח מן החלונות – מבין כתפיהן של כהנים; מציץ מן החרכים – מבין אצבעותיהן של כהנים" (משום כך מגביהים הכהנים את ידיהם כנגד כתפיהם).

מאור הפנים שזכינו לו במעמד הר סיני הולך ונמשך בהשראת שכינה במשכן, והוא סוד ברכת הכהנים. משום כך דומה הלשון שנאמרה בברכת כהנים – "כה תברכו את בני ישראל" ללשון שקדמה למעמד הר סיני: "כה תאמר לבית יעקב". אולם למרות שציווי המשכן קדם לזה של ברכת כהנים, בכל זאת בפרשתנו קודמת ברכת כהנים לחנוכת המשכן ללמדנו שהשראת שכינה אינה מותנית במשכן דווקא, אלא "בכל מקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך" בכל מקום ובכל זמן.

מעשה רבותינו - מהרי"א א"יכנשטיין מכפר סאפריו זצוה"ל

ביתו של רבנו היה פתוח לעוברים ושבים ולא היה רבנו מסתפק בזה שהאכיל על שלחנו עניים שכאו אליו מעצמם, אלא שהכניס אורחים גם בעל כורחם.

כי מלבד בית המזיגה החזיק בחכירה גם את מכס הדרך, כי רבנו היה נהנה מיגיע כפיו ולא רצה לקבל על עצמו עול רבנות, ועל פי דינא דמלכותא הייתה זקוקה כל עגלה הרתומה לסוס או לכל בהמה שהיא שעברה דרך הכפר, לעמוד לפני חלון ביתו, ולשלם לו את המכס הקצוב.

כרגיל באותם ימים, היתה הדרך חסומה בקורה רחבה, לאחר תשלום המכס לגובה שעמד בחלון הבית, וששם היה מונח הקצה האחר של הקורה סגור על מסגר, היו מסירים את המעצור, והגוסע היה עובר או בעגלתו וממשיך את דרכו הלאה.

ואותו גובה יהודי כשר ונאמן, שישב ולמד משניות או אמר תהילים בין גברא לגברא, היה מצווה ועומד מאת רבנו, שמוסע יהודי אין לו רשות לקבל את המכס לידו עצמו, וכשהיה נוסע זה איש שאינו אמיד, לא לבד שפטרו רבנו מן המכס בכלל, אלא הוקיקו לאכול על שלחנו חנם אין כסף, וכך היו עניים מצויים אצל שלחנו בכל עת ובכל שעה

מאורות צדיקים

רבי

זצוק"ל תלמיד מרן הבעל שם טוב זי"ע

היה רגיל לספר כי בתחלת עבודת הקודש שלו, כשהיה מתפלל בהתלהבות רבה, הטרדה אותו המחשבה איך מרשה הוא לעצמו לעמוד בתפלה לפני השי"ת, בשעה שאינו ראוי לכך "מחמת חטאים ועונות".

ומסופר: "והיה כך זמן רב, ולא יכול להיפטר ממחשבה זו, כי נדמה לו שהיא מחשבה טובה, עד שהתבונן בעצמו, כי ממה נפשך: אם מחשבתו זו נובעת מצד הטוב למה לא נופלת היא במוחו ולבו בשעה שהוא מסב לסעודתו, כלשונו, "כשאשב לאכול ליד הקערה" ועל כרחך שאין היא אלא היצר הבא להפריעו בתפלתו, וכך נפטר הימנה לגמרי"

נעים ביותר הוא המשל שהמשיל על חובת איש ישראל להיות מוכן בכל עת לעמוד בנסיון, וגם אם חלילה יארע לו כשלון, עליו להתכונן בעוד מועד למצב זה של ירידה, באמצעות סולם דרכו יוכל לעלות ולהתעלות. וכך מביא ה"תולדות יעקב יוסף" (פרשת שופטים עמ' תרעה) "ושמעתי משל מהרב המגיד מ' מענדיל מבאר ששואלין לתינוק: אם נפל לבור ואינו יכול לעלות, ילך לביתו ויביא סולם ויעלה מהבור, והקושיא תמוה [כלומר כיצד יכול הוא לעלות ולהביא סולם, מאחר שהוא נמצא בירכתי הבור] וביאר שהוא משל אל הנ"ל כי קודם שירד לבור, יביא סולם לכשירד יוכל לעלות מהבור"

והנה ה"תולדות" מאריך בביאור המשל כי על האדם להכין עצמו לכל מצב בו הוא ימצא, ואף בשעה שהוא עוסק בתורה, שעל ידה ניצול מיצר הרע, חייב הוא להתכונן לזמן שיהיה עליו לצאת לצורך עסק פרנסתו "ומיד בצאתו מהספר, לפתח חטאת רובץ, שבתוך העיר הוא בור ריק בלי מים של תורה, רק נחשים ועקרבים של לשון הרע ודברים בטלים וכו', ומה יעשה וינצל, כל ערום יעשה בדעת, שיקשר את עצמו בעודו מתבודד, שיהיה שם הויה של ד' אותיות נגד פניו גם בלכתו בין אנשים וכו'. וזה הענין הראו ליעקב אבינו שהיה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, רוצה לומר, גם כשהוא מוצב ארצה בדיוטא תחתונה שבארץ, דהיינו בין אנשים ליצנים והולכי רכיל וכיוצא, מכל מקום מחשבתו וראשו מגיע השמימה לדבק מחשבתו בקונו וכו', ובמעלה ומדריגה זו - מלאכי אלקים שהם סוגי בני הבאים בעולם הזה, לעשות שליחותו של השי"ת וכו', עולים בו - אם נוהגים כך, ואם לאו יורדים בו, לכך אזהרה יתירה צריך האדם [גם] בעודו

וביאר הרה"ק הר"ר בונם מפרשיסחא זי"ע, שאין הפשט שאלהיה הנביא רצה להוכיח לו שמה שאמר שאין לו ראש ללמוד תורה אין זה אמת, אלא בוודאי זה אמת שהוא יכול רק לדוג דגים ואין לו ראש ללמוד תורה, אלא אלהיה הנביא רצה לתת לו להבין מעצמו, מפני מה באמת יש לו ראש להבין לדוג דגים, ואין לו ראש להבין ללמוד תורה, מהו ההסבר בזה?

על כן ביאר לו, שההבדל הוא, מפני שכאשר אתה נכנס אל ביתך ורואה שאין אוכל וצריך להביא פרנסה, אזי בוער בקרבך רצון עצום להביא פרנסה לבית, וכאשר בוער הרצון בלב, אזי כבר יודעים בדיוק מה הם הדרכים והאופנים להצליח להוציא את הרצון הזה מן הכוח אל הפועל.

זה שרמז לו, אם יבער לך הרצון לדעת את התורה, אזי ממילא ה' יתברך יעזור לך שתוכל לדעת, איך, וכיצד, לזכות ללמוד את התורה הקדושה. הן אמת שכעת אתה לא יודע, הסיבה לזה היא, רק מפני שאין לך את תוקף הרצון כפי שהיה לך רצון עצום לדעת לדוג דגים. כלומר, שכל מה שהוכיח לו ממה שהוא יודע לדוג דגים, היה רק להראות לו, שהכל תלוי בתוקף הרצון, ואילו יהיה לך רצון חזק כל כך, אזי תוכל לדעת גם את התורה הקדושה.

מובא מעשה ב"תנא דבי אליהו", מאדם שהיה דג דגים, ושאל אותו אליהו הנביא, מדוע אינך לומד תורה. השיב לו הדייג, מפני שאיני יודע ללמוד, שאל אותו אליהו הנביא, כיצד הינך יכול לדוג דגים, השיב לו הדייג, שעשה רשתות ובהם הוא דג דגים, שאל אותו אליהו הנביא, מי לימד אותך לדעת לעשות רשתות ולדוג דגים, וסיים, מי שלימד אותך לדוג דגים, יכול ללמד אותך את התורה הקדושה.

על כן ביאר לו, שההבדל הוא, מפני שכאשר אתה נכנס אל ביתך ורואה שאין אוכל וצריך להביא פרנסה, אזי בוער בקרבך רצון עצום להביא פרנסה לבית, וכאשר בוער הרצון בלב, אזי כבר יודעים בדיוק מה הם הדרכים והאופנים להצליח להוציא את הרצון הזה מן הכוח אל הפועל.

זה שרמז לו, אם יבער לך הרצון לדעת את התורה, אזי ממילא ה' יתברך יעזור לך שתוכל לדעת, איך, וכיצד, לזכות ללמוד את התורה הקדושה. הן אמת שכעת אתה לא יודע, הסיבה לזה היא, רק מפני שאין לך את תוקף הרצון כפי שהיה לך רצון עצום לדעת לדוג דגים. כלומר, שכל מה שהוכיח לו ממה שהוא יודע לדוג דגים, היה רק להראות לו, שהכל תלוי בתוקף הרצון, ואילו יהיה לך רצון חזק כל כך, אזי תוכל לדעת גם את התורה הקדושה.

מאורות הסיפור החסידי

אהבת תורה - ב

תקציר: הרב הקדוש רבי צבי הירש מזידיטשוב זצוק"ל לפני שהתפרסם היה עני מרוד ותמיד התחזק בבטחון בה' ואף חיזק את הרבנית. לילה אחד באומרו תיקון חצות ראה אור חזק וגילה שזו מרגלית. סוחר מרגלית אמר לו שבשויה של המרגלית יוכל להתפרנס כל ימיו בכבוד מלכים ואף כמה דורות אחריו.

דברי הסוחר בלבלו את דעת הרב, מצד אחד בני ביתו רעבים לפת לחם וכמעט גוועים ברעב ומן השמים שלחו לו לפרנסה ומצד שני נסיון העושר נסיון גדול הוא עד מאד ומי יודע אם יוכל לעמוד בו בהצלחה, ואם כן, מי יודע אם זרעו לא יכשל חס ושלום, הנה הטוב והרע החיים והמות לפניו וההכרעה קשה. לבסוף החליט בדעתו להימלך באשתו. קרא לה אליו החדרה הראה לה את האבן וסיפר לה איך הגיעה לידו ומה אמר עליה הסוחר, ואחר כך אמר לה: הנה בידינו אור האבן הטובה הזאת ואור התורה שיקרה היא מפנינים ועלינו לבחור באחת מהם כי קשה הדבר ששניהם יהיו ביחד ונסיון גדול הוא לאדם, ואם אנחנו נעמוד בנסיון מי יודע אם זרענו יעמוד בו. שמעה האשה את הדברים וענתה: רצונך בעלי - רצוני הוא, והדרך אשר תבחר בה - דרכי היא. שמח הרב שמחה גדולה וכאילו אבן נגולה מעל ליבו, אשתו הצדקת מוכנה לסבול חרפת רעב ולא לבא בנסיון, עתה יודע הוא מה לעשות.

בחצות לילה ניגש אל החלון הפונה לגן ואמר: רבוננו של עולם, נתת לי אבן טובה ורואה אני בה שהפסדה מרובה משכרה עלולה היא להזיק לי ולזרעי יותר מן העניות, עזרני ה' וטול נא ממני את אור האבן הזו המעוורת את העינים ותתן לי במקומה את אור התורה התמימה המאירה את העולם כולו. כשכילה את דבריו זרק את האבן דרך החלון כלפי מעלה, והאבן התרוממה ועתה מעלה מעלה תוך שהיא נעשית פרוורים פרוורים. אחר הדברים האלה חזר הרב הקדוש לשקוד על התורה והסיח דעתו לגמרי מכל הענין. משראו בשמים את חביבותו לתורה שאהבתו אליה נצחה את תאות הממון, הכריזו עליו שביתו יהיה בית ועד לחכמים והוא ובניו ביתו יזכו להרביץ תורה לישראל. לא עברו ימים מרובים ושמו החל מתפרסם בעולם. אלפים נהרו אליו, שתו בצמא את דבריו, והתאבקו בעפר רגליו, והוא היה לרבן של גדולי ישראל.

מעשה זה סיפר הרה"ק רבי יצחק אייזיק מקאמרנא זצוק"ל מידי שנה בשנה בחג השבועות, זמן מתן תורתנו. יהי רצון מלפני אבינו שבשמים שתהא בנו אהבת תורה ויראת שמים ושיתן בלבנו בינה להבין ולהשכיל לשמוע ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תלמוד תורתו באהבה, וישלח לנו את משיח צדקנו ויבנה ביתו בקרוב בימינו, אמן ואמן.

דוד המלך השיים עצמו בד' דרכים. השיים עצמו עם העניים. השיים עצמו עם החסידים. השיים עצמו עם העבדים. השיים עצמו עם אלו המוסרים עצמם ונפשם על קדוש השם. השיים עצמו עם העניים, שכתוב "כי עני ואביון אני". השיים עצמו עם החסידים, שכתוב, "שמרה נפשי כי חסיד אני".

כי אדם צריך שלא ישיים עצמו רשע. ואם תאמר אם כן לא יתוודה על חטאיו לעולם, שהרי בזה, הוא משיים עצמו רשע. אינו כן, אלא כשיתוודה על חטאיו, אז הוא חסיד, כי בא לקבל תשובה, ומוציא עצמו מצד הרע, שהיה בטינוף שלו עד עתה, ועתה התדבק בימין העליון שהוא חסד, הפשוטה לקבל אותו. וכיון שנתדבק בחסד, נקרא חסיד.

ואל תאמר, שהקב"ה אינו מקבלו, עד שיפרט כל חטאיו מיום שבא לעולם, או גם אלו שנסתרו ממנו, ואינו יכול להיזכר בהם. אינו כן, אלא שאינו צריך לפרש רק אלו החטאים שזוכר אותם, ואם משיים רצונו בהם להתחרט עליהם בעת הוידוי, כל החטאים האחרים נמשכים אחריהם והוא על דרך שלמדנו, "אין בודקים בביעור חמץ, לא חורי הבית העליונים שלמעלה, ולא חורי הבית התחתונים שלמטה", אלא כיון שבדק לפי מראית עיניו לפי מה שיכול לראות, הכל נמשך אחר זה, ומתבטל עמו.

וכך למדנו בנגעים, כ"ד ראשי אברים הם שאינם מטמאים משום מחיה, שהכהן לא היה מטריח עצמו עליהם לראותם, והיינו שכתוב, "לכל מראה עיני הכהן", שהוא מקום, שהכהן יכול לראות הנגע בבת אחת, בהסתכלות אחת, ואינו צריך לכפוף עצמו, ולהרים עיניו לכאן ולכאן. אף כאן, אינו צריך לפרש חטאיו, מיום שהוא בעולם, שהם כמו חורי הבית התחתונים, שאינו צריך לבדקם, ולא אלו החטאים ששכחם שאנו יכול להיזכר בהם, שהם כמו חורי הבית העליונים למעלה, אלא לכל מראה עיני הכהן, מה שיכול לראות בהסתכלות אחת, וכולם נמשכים אחריהם.

ועל זה השיים דוד את עצמו בתוך החסידים. שהיה מתודה על חטאיו ונתדבק בימין, כמבואר. שוי גרמיה בהדי וכו': ומאין לנו שהשיים עצמו עם העבדים, הוא שכתוב, "הנה כעיני עבדים אל יד אדוניהם", וכתוב, "הושע עבדך אתה אלקי" ומאין לנו שהשיים עצמו עם אלו שמסרו נפשם על קדוש לשם. הוא שכתוב "שמח נפש עבדך כי אליך ה' נפשי אשא" בכל אלו ארבעה, שהם עניים, חסידים, עבדים, ובעלי קדוש השם, עשה עצמו דוד המלך לפני אדונו.

ארי"א, הרימותי ידי בתפלה לפני המלך הקדוש, כי למדנו, אסור לאדם להרים ידו למעלה חוץ בתפלה ובברכות ובתחנונים לאדונו, שכתוב "הרימותי ידי אל ה' אל עליון", ומתרגם, ארימית ידי בצלו, דהיינו בתפלה, כי אצבעות הידים יש בהם דברים עליונים ועתה אני עושה כך.

שאני מרים ידי בתפלה. ואני אומר, שכל מי שמסדר אלו ארבעה הני"ל עניים חסידים עבדים ובעלי קדוש השם, לפי אדונו, ועושה עצמו בחפץ לב בתקון הזה כראוי, הנה בתקון הזה, לא תחזור תפלתו ריקם